

Střep

hraje: Erik Zezulka

Giacomo si hrál s pramenem svých vlasů a Střep věděl, že to je špatné znamení. Když si vyzáběl mladík natáčel vlasy na ukazovák a zase je pomaličku nechával spadnout zpátky na ramena, znamenalo to vždycky, že má dobrou náladu. A Střep neměl ani ten nejmenší důvod mít z Giacomovy dobré nálady radost.

„Poslední věc,“ protáhl líně Giacomo a rozhlédl se po shromáždění čelních členů Menidského bratrstva. „Měl jsem za to, že po Páterově smrti jsem vyrovnal všechny jeho dluhy. Zjistil jsem ale, že jeden přece jen zůstal. Ten dluh má dokonce jméno. Říká si Vikomt.“

Střep byl rychlý. Před očima se mu mihly slámově žluté vlasy a vousatý obličej chlapička, kterého zahlédl jen párkrát, když pronikl do okruhu Páterových nejbližších. Okamžitě si také vybavil všechny fámy, které kolovaly poté, co zmizel někam na sever do Záhvozdí. Říkalo se, že Páter ho měl rád a sám ho varoval, že za okrádání Bratrstva mu bude muset chtít nechtít nechat vystavit černou známku. Stejně rychle Střep pochopil, co je zdrojem Giacomovy dobré nálady. Zbývajícího času využil k tomu, aby se pokusil najít nějaké řešení a zjistil, že žádné není. Když zvedl obličej, aby si vyslechl zbytek Giacomova projevu, měl již opět dokonale vyrovnaný výraz.

„Nemůžeme si dovolit, aby se teď, když jsou naše řady rozkolísané, říkalo, že Bratrstvo je slabé. Je třeba být stejně důsledný ve věcech starých jako ve věcech nových.“

Giacomo se předklonil a položil na stůl malou minci. Strana s portrétem vládnoucího knížete byla obroušena do naprosté hladkosti a bylo do ní vyryto slovo „Vikomt“. Střepa vůbec nepřekvapilo, že barva mince byla černá.

„Je pouze jeden člověk, na něhož se můžu spolehnout, že splní úkol sahající daleko za hranice našeho působení. Člověk, kterému bezmezně důvěřoval už náš drahý Páter. Střepe ...“

Střep se ani nepokoušel se usmát. Věděl, že všichni kolem stejně tuší, jaká hra se tady hraje a stejně tak tuší, že právě dostal šach.

Střep se do Tarie dostal náhodou. Narodil se daleko na východě a jeho otec mu stihl předat jen malou část z pestré palety umění zabíjet, kterou ovládal. Příliš brzy zemřel a Střep mohl jen těžko doufat, že by ho některá asasinská rodina přijala za svého. Zůstal jen druhořadým Tanečníkem se smrtí, jak se v jeho zemi říkalo cvičeným elitním vrahům. Proto se rozhodl hledat štěstí v zemích na západě.

Přepnul Dračí moře jako nejposlednější dělník v podpalubí velkého obchodního korábu a prošel elfskými Dahnájemi o holi jako poutník. Pak znovu nasedl na loď a v duchu už viděl veliká města Brechtürského království. Cítil, že je konec strádání, hladovění a trmácení se po horách a lesích. Byl rozhodnutý dostat se až do hlavního města Tellerchenu a tam nabídnout své exotické schopnosti zlodějské gildě nebo třeba i samotnému panovníkovi. Jenomže napjaté vztahy mezi Brechtürem a trpasličími státečky v horách způsobily, že západní pobřeží Brechtüru se hemžilo královskými galérami. Kapitán si byl vědom toho, že polovina jeho nákladu je pašované zboží a druhá polovina kořist z pirátských nájezdů, a tak se rozhodl nepřistávat. Zamířil raději dál na západ do klidnějších vod tarijského knížectví. Střep byl zoufalý, ale nemohl nic dělat.

Když přišly bouře, ukázalo se, že tarijské vody mohou být ještě nebezpečnější než brechtürské, protože kapitán je příliš dobře neznal. To se zřetelně ukázalo jedné noci poblíž vysokého majáku, o němž Střep zaslechl jednoho z námořníků vykřiknout, že se jmenuje Kostlivcovo Oko. Loď najela na skálu a klesla ke dnu. Z celé posádky se zachránilo jen sedm mužů. Mezi nimi i Střep.

Těch sedm trosečníků se uchýlilo před deštěm právě na opuštěný kamenný maják. Jaké ale bylo jejich zděšení, když vystoupali nahoru na ochoz a zjistili, že lampa, v níž hoří oheň ukazující cestu lodím, je tvořena lidskými žebry. Přesto jim nezbylo nic jiného, než aby vyčerpaní a povětšinou i zranění usnuli v malé spodní místnůstce na zemi. Jen Střep nemohl spát. Když se přiblížila půlnoc, měl náhle vidění. Zdálo se mu, že v rohu místnosti stojí tlustý a bledý chlapec a kývá na něj. Když přišel blíž, spatřil, že chlapec není tlustý, ale nafouklý a má vytřeštěné oči, jaké mívají mrtvoly, které vyplavilo moře. Jedině svému školenému sebeovládání vděčil Střep za to, že nevykřikl. A také tomu, že chlapec se tvářil naléhavě.

Vyvedl Střepa ven, když mu předtím naznačil, aby nikoho nebudil. Zavedl ho dolů k pobřeží a tam, na kamenité pláži plné trosek, ukázal na jedno místo na zemi. Ležel tam medailon z nazelenalého kamene, který nemohl pocházet z nákladu Střepovy lodi, ale musel být mnohem starší. Kovové oko, kterým se dříve provlékala tkanice, bylo rozežrané rzí a medailon byl příliš daleko od moře, než aby ho mohl vyvrhnout dnešní příliv. Když se pro něj Střep sehnul, ozvalo se od majáku strašlivé táhlé zavytí. Pak se přidaly lidské výkřiky. Výkřiky se změnily v souvislý řev. A nakonec začaly znít skřeky, jejichž ozvěna se zdála přicházet ze samotného pekla.

Chlapec někam zmizel. Střep nečekal a s medailonem sevřeným křečovitě v dlani se dal na útěk. Nevěděl, jak dlouho běžel, ale ráno se probudil promočený a zkrehlý na jakémsi skalisku. Pochopil, že hladovění a trmácení se začíná nanovo. Nicméně se zarytou urputností se vydal do vnitrozemí hledat civilizaci. Měl štěstí. Jeho exotický zjev vyvolával zvědavost a lidé mu ochotně dávali najíst a napít a učili ho slova ve své řeči. Jakmile byl Střep schopen se alespoň trochu domluvit, začala ho zajímat jediná věc. Směr, kterým leží hlavní město.

Když o dva roky později Střep vzpomínal na to, jak se do Tarie dostal, připadala mu ta doba vzdálená spíš deset let. Od té doby se stal členem rozvětvené zlodějské gildy v sídelním knížecím městě Menidu. Gilda si hrdě říkala Menidské bratrstvo. Splnil si většinu svých snů. Měl peníze, vlastní dům, moc, respekt vůdce Bratrstva zvaného Páter i závist ostatních Páterových blízkých. Pronikl do Bratrstva rychle především díky drzosti, s jakou po příchodu do Menida okamžitě přijal zakázku na vraždu a po výhrůžkách ze strany Bratrstva bez okolků požádal o audienci přímo u jeho vůdce. Páter si ho oblíbil a Střep byl nepochybně jedním z těch, o nichž uvažoval jako o možných nástupcích. Jenomže Páter zemřel náhle na zástavu srdce a žádného následníka neurčil.

Z politických hrátek a intrik vyšel jako vítěz Giacomo a to byl pro Střepa špatný výsledek. Z okruhu Páterových věrných se právě oni dva nejvíc nesnášeli. Střep nenáviděl Giacomovu zženštilost, nedůslednost a falešnou srdečnost, Giacomovi zase bylo vždy cizí a protivné Střepovo ovládnutí se, chladný rozum a neokázalý perfekcionismus. Bylo jasné, že se Střepa pokusí zbavit. Pouze Střepovo dobré jméno mezi částí členů Bratrstva mu bránilo nechat ho zavraždit či otrávit. A samozřejmě respekt ze Střepových asasinských schopností. Nakonec však Giacomo našel způsob, jak svého potencionálního konkurenta dostat tak daleko, aby pro něj přestal být nebezpečný. Svěřil mu nesplnitelný úkol – najít a zabít jednoho muže v necivilizované severní divočině. A tak se zase vrátilo zpátky to nejhorší ze Střepovy minulosti. Strádání, hladovění a trmácení se po lesích.

Střep už dávno nepátrá po Vikomtovi. Dal dohromady skupinu roztodivných hledačů dobrodružství a teď se v doprovodu kentaura, hobita a drobné čarodějky snaží sehnat dostatek peněz na to, aby se mohl vrátit do Menida a upláct, kout pikle a nakonec, snad, dostat nenáviděného Giacoma. Nejprve ho chce dostat dolů z Páterova místa a později, pokud možno, do chladného hrobu.

Při tom všem ho provází zelený medailon pověšený na krku. Pro Střepa je na dotek teplý a příjemný, i když všechny ženy, které kdy v Menidu měl, si při milování stěžovaly na jeho pronikavý, lezavý chlad. Střep je ale přesvědčen, že navzdory všem ranám osudu mu jeho medailon nakonec přinese štěstí.